

Tilki ve Ateşböceği

Ebru Mina TOMURCUK

Tilki ve Ateřböceęi

Ebru Mina TOMURCUK

Uzun ağaçlar ve yumuşak yosunlarla dolu sıcacık bir ormanda, parlak pas rengi tüyleri ve krem rengi göğsü olan genç bir tilki yaşardı. Gür kuyruğunun ucu beyazdı ve yürürken sallanırdı. Her patikayı keşfetmeyi, her yaprağın altına bakmayı çok severdi. Sıcak bir akşam, güneş yavaşça batarken bir çalının yanında minicik bir parıltı fark etti. Bu, başparmağından büyük olmayan, şeffaf kanatlı ve çok zayıf, soluk altın rengi bir ışığı olan bir ateşböceğiydi.

Ateşböceğinin ışığı o kadar zayıftı ki çevresindeki çimeni bile zar zor aydınlatıyordu. "Merhaba," dedi tilki nazikçe, başını yana eğerek. "Işığın çok küçük ama çok güzel." Ateşböceği kocaman yuvarlak gözleriyle yukarı baktı ve utangaçça gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benim ışığım diğer ateşböcekleri kadar parlak değil. Bazen önemli olamayacak kadar zayıf olduğunu düşünüyorum." Tilki başını salladı. "Her ışık önemlidir," dedi kibarca.

Ateşböceği minicik göğsünde sıcacık bir kıpırtı hissetti. "Arkadaş olmak ister misin?" diye sordu. Tilkinin kehribar rengi gözleri parladı. "Çok isterim," dedi. Böylece ikisi arkadaş oldular. Akşamları birlikte geçiriyorlardı; tilki ateşböceğinin yumuşak ışığını izliyor, ateşböceği de tilkinin hikâyelerini dinliyordu. Ateşböceği hâlâ ışığının daha güçlü olmasını diliyordu ama tilki her zaman, "Küçük şeyler güçlü olabilir," derdi.

Bir gece ormana yoğun, beyaz bir sis çöktü. Ağaçların etrafında kıvrılıyor, patıkları yutuyordu. Tilki kendi patilerini bile zor görüyordu. "Eyvah," dedi. "Evimin yolunu bulamıyorum." Tam o sırada minik kanat çırpıntıları duydu. Bu, arkadaşı ateşböceğiydi; zayıf ışığı sisin içinde sallanıyordu. "Buradayım!" diye seslendi ateşböceği. "Belki küçük ışığım bize yardım edebilir."

Tilki sisin içine gözlerini kısarak baktı. "Bir tanıdık yer görebilirim nereden olduğumuzu anlarım," dedi. Ateşböceği sisin içindeki bir şekle doğru uçtu. "Burada büyük bir şey var!" diye seslendi. Tilki minik ışığı takip etti ve kıvrık dallarıyla yaşlı meşe ağacını gördü. "Bu yaşlı meşe!" diye sevindi. "Artık yolu biliyorum!" Ateşböceğinin kalbi umutla doldu.

Fazla uzağa gitmemişlerdi ki yumuşak bir baykuş sesi duydular. "Kim var orada?" diye seslendi tilki. Sis in içinden kocaman yuvarlak altın gözlü, gri-kahverengi benekli tüyleri olan yaşlı bir baykuş çıktı. "Yolumu kaybettim," dedi baykuş sakın bir sesle. "Sis çok yoğun." Tilki gülümsedi. "Endişelenme, biz yardım edebiliriz. Arkadaşım ateşböceğinin yolu gösteren bir ışığı var." Baykuş gözlerini kırptı. "Küçük bir ışık bile insana huzur verir," dedi.

Yürürlerken ateşböceğinin ışığı patikanın yanındaki yosunlu bir kayayı aydınlattı. "O kayayı hatırlıyorum!" dedi tilki. "Doğru yoldayız." Baykuş bilgece başını salladı. "Siz ikiniz iyi bir ekip olmuştunuz," dedi. Ateşböceği gururla biraz daha parladı. Tilkinin kuyruğu sallandı. "Sadece adım adım ilerlememiz gerekiyor," dedi.

Kısa süre sonra minik bir hıçkırık duyular. Uzun kulaklı, yumuşak açık kahverengi tüyleri olan küçük bir tavşan bir eğrelti otunun altına saklanmıştı. "Korkuyorum," diye fısıldadı tavşan. "Bu siste hiçbir şey göremiyorum." Tilki nazikçe konuştu. "Sorun değil. Yardım etmek için buradayız. Ateşböceğinin ışığını takip et." Tavşanın burnu seğirdi. "Ama çok küçük," dedi. "Küçük olması yine de yeterince parlak," dedi ateşböceği kibarca.

Tavşan daha yakına zıpladı ve ateşböceği önden gitti. Zayıf ışığı şırıl şırıl akan bir derenin kenarını gösterdi. "Bu dereyi biliyorum!" dedi tilki. "Açıklığa neredeyse geldik." Baykuş kanatlarını yavaşça çırttı. "Görüyor musun? Adım adım eve dönüyoruz." Tavşan kendini daha cesur hissetmeye başladı. "Artık o kadar korkmuyorum," dedi. Ateşböceği havada mutlu bir daire çizdi.

Sis hâlâ yoğundu ama ateşböceğinin ışığı minik bir yıldız gibi önlerinde dans ediyordu. Önce devrilmiş bir kütüğü, sonra bir mantar kümesini, sonra da patikanın tanıdık bir kıvrımını gösterdi. "O kütük inime yakın!" dedi tilki. Diğerleri sevinçle bağırdı. Ateşböceği kendini kararlı hissetti. "Küçük olabilirim," diye düşündü, "ama arkadaşlarıma yardım edebilirim." Ve uçmaya devam etti, soluk altın rengi ışığı yolu gösteriyordu.

Sonunda ateşböceğinin ışığı tilkinin sıcacık ininin girişini aydınlattı. "Geldik!" dedi tilki. Baykuş ve tavşan rahatlamayla iç çektiler. "Bizi eve sen getirdin," dedi baykuş minnetle. "Teşekkürler, küçük ateşböceği." Tavşan başını salladı. "Işığın tam da gerektiği gibiydi." Ateşböceği kızardı, ışığı sıcacık bir şekilde titredi. "Tilki olmasaydı bunu başaramazdım," dedi. "O tanıdık yerleri biliyordu."

Tilki arkadaşlarına gülümsedi. "Hepimiz birbirimize yardım ettik," dedi. "Ateşböceğinin ışığı yolu gösterdi, baykuşun sakın sözleri bizi cesur tuttu ve tavşanın cesareti adım adım büyüdü." Baykuş yumuşakça öttü. "Ve senin iyiliğin bizi bir araya getirdi," dedi. Ateşböceği her zamankinden daha parlak parladı; ışığı değiştiği için değil, kalbi dolduğu için.

Tam o sırada sis dağılmaya başladı. Ay ağaçların arasından göründü ve orman çiy damlalarıyla parıldadı. "Bakın!" dedi tavşan. "Sis gidiyor!" Ateşböceği yukarı uçtu ve tilkinin başının etrafında döndü. "Herkesi bulduğumuz için çok mutluyum," dedi. Tilkinin kehribar rengi gözleri parladı. "Ben de arkadaşım olduğun için mutluyum," dedi. "Bu gece minicik ışığın büyük bir fark yarattı."

Baykuş kanatlarını gerdi. "Artık eve gitmeliyim," dedi. "Ama bu geceyi hep hatırlayacağım." Tavşan kabarık beyaz kuyruğunu salladı. "Ben de," dedi. "Küçük bir ışığın bile yardımcı olabileceğini öğrendim." Ateşböceği tilkinin burnuna kondu. "Ben de küçük olmanın büyük şeyler yapamayacağın anlamına gelmediğini öğrendim," dedi. Tilki kıkırdadı. "Sen güçlüsün," dedi.

O geceden sonra tilki ve ateşböceği en iyi arkadaş oldular. Sık sık birlikte ormanda yürürlerdi, ateşböceğinin zayıf ışığı yollarını aydınlatırdı. Diğer hayvanlar da en küçük ışığın bile bir rehber olabileceğini fark etmeye başladılar. Ve biri kendini kaybolmuş hissettiğinde tilki, "Işığı takip edin. Adım adım birlikte oraya varacağız," derdi.

Ve böylece, o sıcacık ormanda küçük ateşböceğinin minicik ışığı umudun simgesi oldu. Tilki, iyiliğin ve dayanışmanın korkutucu bir geceyi sıcacık bir serüvene dönüştürebileceğini öğrendi. Ateşböceği, en küçük ışığın bile arkadaşları eve götürebileceğini öğrendi. Ve hepsi, küçük katkıların büyük fark yaratabileceğini bilerek mutlu mutlu yaşadılar.